

- 06 -
PIETJE EN PATJE

De paasvakantie is bijna voorbij. We zijn naar zee geweest. Dat doen we elk jaar.

Het was leuk. Aan zee krijgen we iedere dag een ijsje. Ik neem steeds hetzelfde. Een bol chocolade en een bol vanille. Ik vind het elke dag even lekker.

Nu ben ik bij Trien. Trien heeft lang, donker haar en een hoge stem. Als ze lacht, verschijnen er kuiltjes in haar wangen. We kennen elkaar al heel lang. Van in de wieg, zegt mijn moeder. Maar daar herinner ik me niet veel meer van.

Samen met haar broer en haar konijn Flap woont ze in een groot flatgebouw op de zevende verdieping. Flap is zwart met witte vlekken en heeft slappe, lange oren. Er is een stukje van zijn staart. Dat ziet er zielig uit. Trien en ik zitten in dezelfde klas.

We eten boterhammen. Wit brood met een dikke laag choco. Door het gaatje in de bovenste snee piept een lik choco. Die hap bewaar ik voor het laatst. Thuis eten we alleen donkerbruin brood. Altijd alles vers en gezond. Dat moet van mijn moeder.

‘Van vers en gezond eten krijg je energie,’ zegt ze altijd. En een uur later klaagt ze dat ik te veel energie heb. Op vrijdagavond mogen we chips eten voor de tv. Dan hebben we wat minder energie.

Trien en ik drinken een groot glas cola en geven Flap eten.

Korrels en de korstjes van mijn boterhammen. Soms spelen we moedertje en vadertje of we maken kleren voor onze barbies. Vandaag hebben we nergens zin in. We vervelen ons. Ik zit op de vensterbank voor de haard. Ik wiebel met mijn benen en kijk om me heen. Ik staar naar de gele eieren die als paasversiering in de planten hangen.

‘Ik weet wat!’ roep ik.

Trien valt bijna van haar stoel.

‘Ik schrik me rot!’ roept ze even hard als ik.

We staren elkaar even aan. En dan rollen we over de grond van het lachen.

‘Jij weet dus wat?’ helpt Trien me herinneren.

‘We verkleden ons als paasei en gaan van deur tot deur een liedje zingen.’

‘Als paasei?’ Voor jou is het niet moeilijk, jij bent al een ei,’ plaagt ze, maar ik zie dat ze het een leuk idee vindt.

Met Nieuwjaar, Driekoningen en carnaval verkleden we ons ook altijd. We gaan dan zingen aan alle deuren! Dat mag, helemaal alleen, zolang we in het flatgebouw blijven.

We trekken de kast open waarin allerlei stoffen liggen opgeslagen en zoeken iets om ons als ei te vermommen. We kleuren ons gezicht helemaal geel. Om ons hoofd strikken we een lint. Het ziet er prima uit. Het lint van Trien is paars met goud, dat van mij glanzend groen.

We maken een tekst en verzinnen er een melodietje bij.

*‘De klokken zijn gekomen,
speciaal uit het verre Rome,
bimbambimbam bimbambei
geef ons iets kleins en wij zijn blij!’*

We bedenken er een dansje bij. Terwijl we ons lied zingen, houden we ons hoofd schuin. Allebei tegelijk, eerst naar de ene, dan naar de andere kant. Net een klok die luidt. Bimbam bimbam. We oefenen voor de spiegel. Het ziet er goed uit. Ik ben liever een ei dan een boom. We gaan meteen op pad. We beginnen op de onderste verdieping. De mensen kijken ons eerst raar aan, maar beginnen dan te lachen. Ze geven ons iets lekkers of een paar centen.

Onze tas zit bijna vol en wordt steeds zwaarder. Allemaal chocolade eitjes. Nog een paar verdiepingen en we zijn klaar. We zijn al een beetje hees. Eindelijk zijn we op de hoogste verdieping. In de hal hangt een vreemde geur. We bellen aan bij nummer 27c. Een meneer met grote handen opent de deur. Omdat dit onze laatste deur is, doen we extra ons best: 'De klokken zijn gekomen ...'

De man kijkt ons aan. Hij wrijft over zijn kin en loopt weer naar binnen. Trien kijkt naar me en trekt haar neus op. Ze trekt aan mijn mouw.

'Kom Bet,' zegt ze, 'hij is vies en gierig. Wegwezen.'

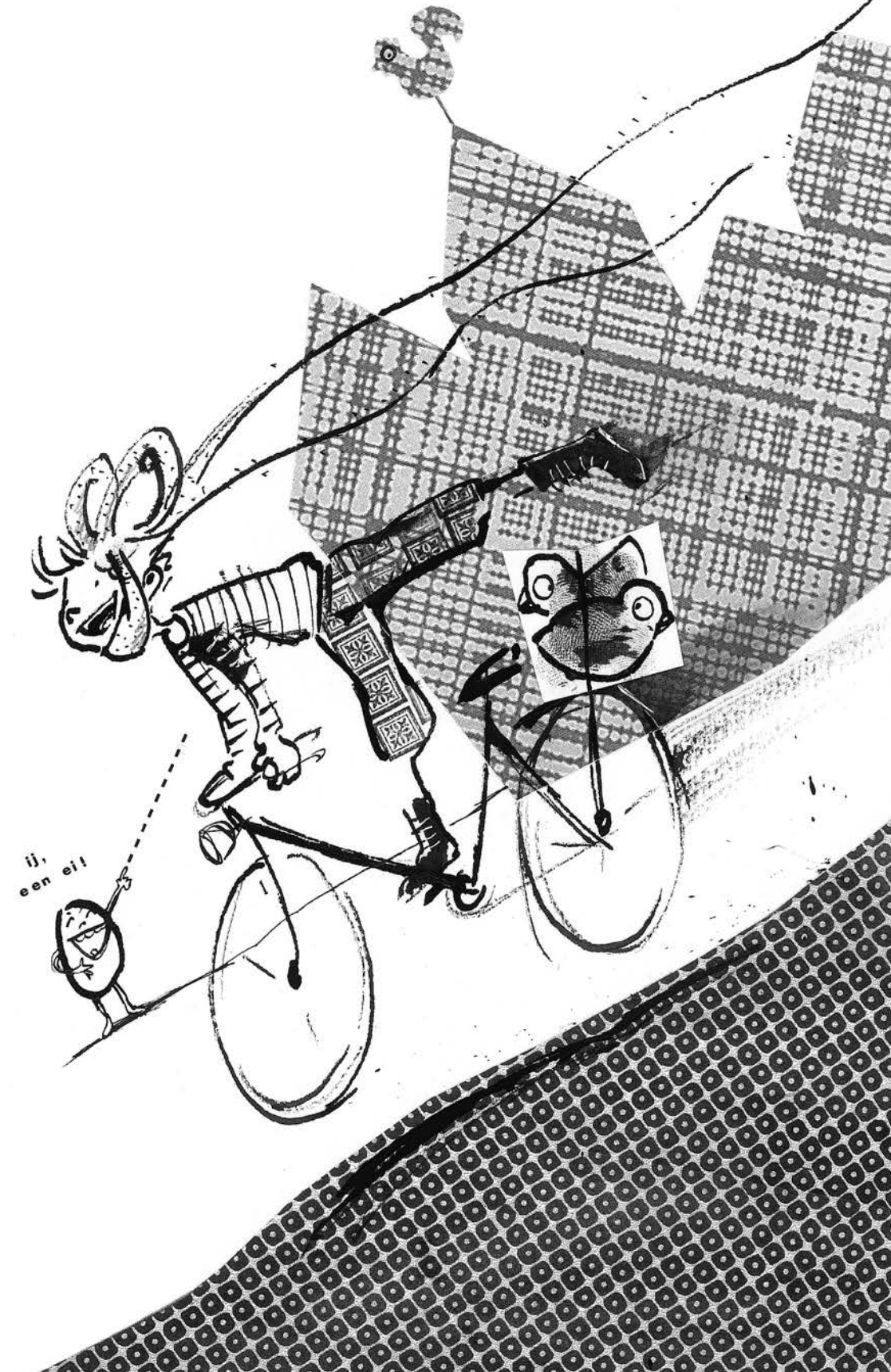
Ik hoor gepiep en blijf staan.

'Trien, wacht op me!' schreeuw ik.

De meneer komt terug. In zijn hand houdt hij twee gele kuikens. Ze piepen aan één stuk door!

'Kijk eens hier,' zegt hij. 'Geen Pasen zonder echte kuikens. Zo is het toch?'

Hij reikt me de kuikens voorzichtig aan. Twee donzige kuikens! Ik kan het niet geloven. Zo'n groot cadeau hebben we nog nooit bij elkaar gezongen. Voorzichtig loop ik naar de lift. De kuikens zijn lief en voelen lekker zacht aan. Trien

houdt de deur open. Ik ga niet graag met de lift. Trien zet hem soms stil om me te plagen. Flauw.

‘We moeten snel zijn, Trien. Die beestjes krijgen het koud,’ zeg ik. Trien legt de lift niet één keer stil. Jammer dat ik niet altijd kuikens kan meenemen in de lift.

Trots laten we Triens moeder zien wat we gekregen hebben. Die kan er niet om lachen.

‘Bah,’ zegt ze vol afschuw, ‘geen vieze beesten in mijn huis! Neem ze maar mee naar Bet d’r huis. Dan kan je ze loslaten in de tuin.’

Ze legt krantenpapier in een doos en prikt gaten in het deksel. Ondertussen verdelen Trien en ik onze eitjes. Trien krijgt er meer, want ik krijg de kuikens. Met de doos onder mijn snelbinder fiets ik voorzichtig naar huis. De strik zit nog rond mijn hoofd.

‘Hahaha, een ei op een fiets!’ roept een buurjongen lachend. Poeh, ik doe net alsof ik niks hoor. Soms moet je jongens gewoon links laten liggen.

In het midden van de straat is de spoorweg. De bel rinkelt en de slagbomen gaan neer. Ik wacht en tel: 32, 31, 30 ... bij 3 gaan de slagbomen weer omhoog. Dat is altijd zo.

Na de reactie van Triens moeder pak ik het thuis anders aan. Ik trek een droevig gezicht. ‘Mama, kijk, een meneer uit Triens flat deed deze kuikens weg. Niemand wil ze. Mag ik ze houden? Ik zal heel goed voor ze zorgen.’ Het mag.

We zetten de kuikens in een grote kartonnen doos op de kast in de speelkamer, naast de piano. Ik vind dat ze al een stuk blijer piepen. Ik geef ze water en graan.

‘Dat Pietje, dag Patje,’ zeg ik. Want zo heten ze voortaan.

- 07 - DE BEKER VAN JEZUS

Lisa, Saar en ik spelen bus. We zetten de stoelen op een rij en rijden van Brussel naar Amsterdam. Lisa is buschauffeur en Saar knipt de kaartjes. Ik ben met mijn gedachten in de kerk. Dat komt zo.

Gisteren belde de pastoor om te zeggen dat ik misdienaar mag zijn. Samen met Lin. Lin komt me dadelijk halen. Ik zie me al staan in de kerk. Iedereen kan me zien. Ik zal de beker wijn aan de pastoor mogen geven. Ik zal het langzaam doen en plechtig. Dat hoort zo in een kerk. Spannend.

‘Eindpunt! Iedereen uitstappen!’ roept Lisa. Ze doet een stap opzij en laat Saar en mij langs. Net op dat moment gaat de bel. ‘Béééét, Lin issèèèèr!’

Ik stap uit de bus en trek mijn kleren recht. Ik voel mij nu al plechtig.

Lin en ik fietsen naar de kerk. Lin woont om de hoek. Vanuit mijn venster kan ik in haar slaapkamer kijken. Lin heeft een kleine neus met grote neusgaten, donkere ogen en donker haar. We zien elkaar elke dag na school. Ze is een beetje ouder dan ik en durft bijna alles. Vaak praten we door het slaapkamerraam met elkaar. Eigenlijk roepen we, want er staan nog aardig wat huizen tussen die van ons. Maar het is heel gezellig om onze woorden over de tuinen naar elkaar te laten vliegen. Soms praten we met een andere stem. Dan zijn we iemand anders. Ik kan heel goed juf Luipaard doen. Lin zegt

dat ze er de kriebels van krijgt. Zo goed kan ik het dus. Heel leuk! Lin is mijn beste vriendin.

We zetten onze fiets naast de kerk, achter de struiken. Trots en met kloppend hart lopen we langs de zijdeur naar binnen. Die deur is speciaal voor de helpers van meneer pastoor. Het is de eerste keer dat ik langs hier naar binnen mag. Het is er donker en het ruikt er raar, naar natte hond. Vies. Ik voel dat ik rood word. Misschien is het een zonde om te vinden dat de kerk stinkt?

Meneer pastoor is helemaal grijs en heeft lange wenkbrauwen. Ze zijn wat in de war. Mijn moeder knipt die van mijn vader altijd bij. Ziet hij er wat netter uit. Meneer pastoor heeft geen vrouw, dat mag niet van de kerk. Hij draagt een bril en praat met veel speksel in zijn mond, dat vind ik ook vies. Oeps, nu denk ik het weer!

De pastoor wijst ons waar we moeten zitten. Dat wist ik al natuurlijk, maar grote mensen vinden het leuk als je doet alsof je niets weet. Dus knik ik braaf en kijk slim. Hij glimlacht. Zie je wel, zo moet dat.

Het altaar is net een podium. Lin en ik zitten met ons gezicht naar het publiek. Over onze eigen kleren dragen we een grote witte jurk met lange mouwen. Net zoals meneer pastoor. De jurk ruikt een beetje v... Ik schud mijn hoofd. Neen, zo mag ik niet meer denken. Ik zoek in mijn hoofd naar een brave gedachte. Wat denken misdienaars? Dat heeft niemand me verteld. Ik probeer niets te denken. Dat is moeilijk.

Stilaan loopt de kerk vol. Mijn buik kriebelt en ik zit breeduit

te glimlachen. Dan zie ik al mijn zussen, moeder en vader. Ze zitten rechts in het midden. Meteen kijk ik heel ernstig. Als een echte misdienaar.

De mis begint. Meneer pastoor steekt zijn handen in de lucht. Zijn witte jurk schuift een beetje omhoog. Hij heeft een grijze broek aan en schoenen met veters. Zijn sokken kan ik niet zien. Dragen pastoors sokken? Die vraag houdt me zo bezig dat ik bijna vergeet wat ik moet doen. Ik moet op de gong slaan zodat de mensen weten dat ze iets moeten opzeggen. Meneer pastoor geeft me een teken. Ik neem de stok met aan het uiteinde een zachte bol en sla op de gong.

‘Tok.’ Hé, zo klinkt dat normaal niet. Het moet galmen. Heel mooi nagalmen.

Ik probeer het nog een keer.

‘Tok.’

Ik kijk naar Lin.

‘Je moet de gong optillen!’ sist ze.

Te laat, de gongmomenten zijn voorbij. Ik kijk naar mijn zussen. Sander kijkt scheel en Saar schudt met haar hoofd. Ze zijn niet erg onder de indruk van mijn voorstelling. Ik ook niet. Met een rechte rug zitten we op onze stoel. Te wachten op het teken om weer te helpen.

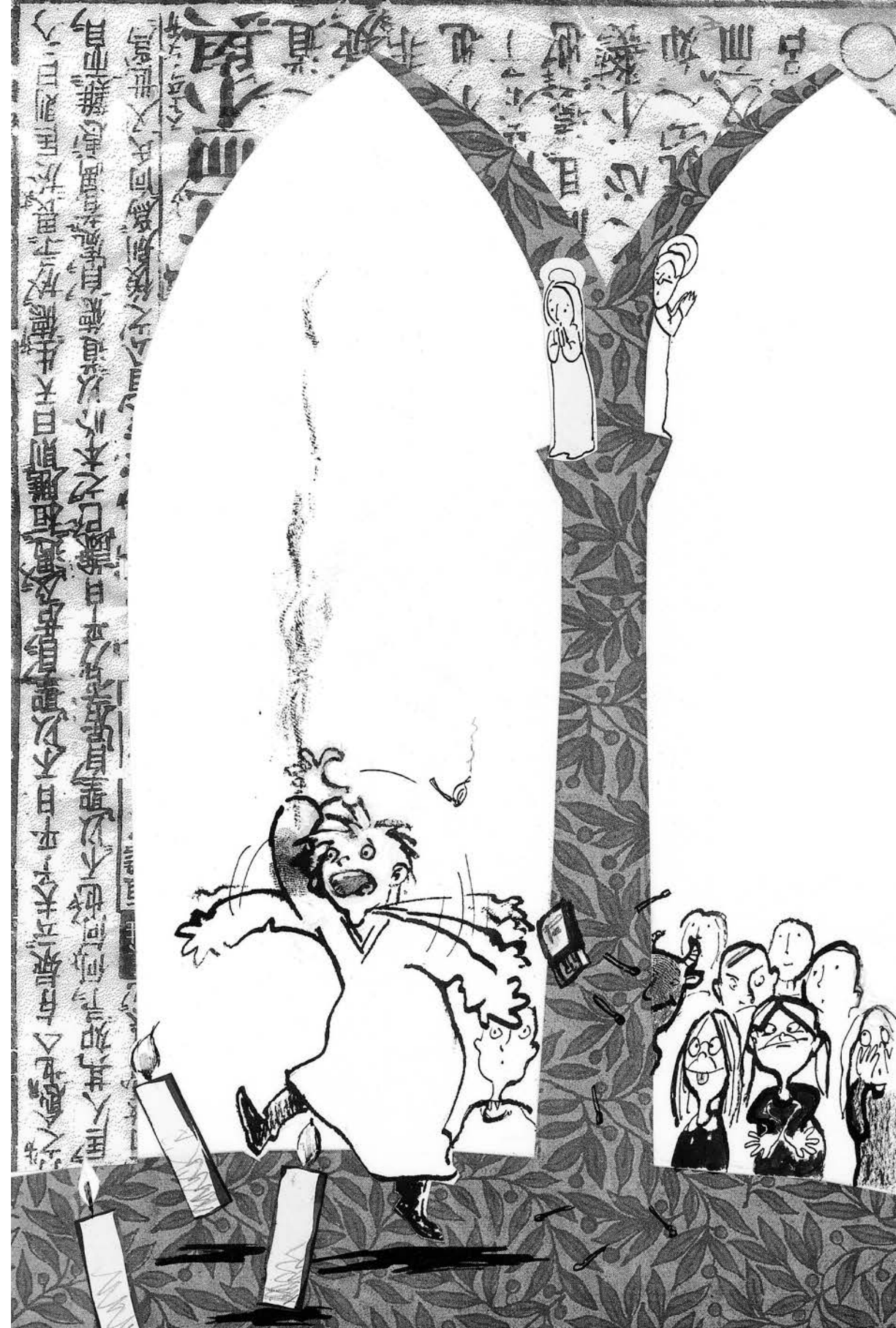
De kaarsen ... Ik mag ze aansteken. Met een doos lucifers loop ik voorzichtig naar de drie grote witte kaarsen. Ik neem een lucifer en strijk met het kopje langs de rand van de doos. Spannend. Dat heb ik nooit eerder gedaan. Veel te gevaarlijk, zegt mijn moeder.

Verdorie. De lucifer breekt af. Dat krijg je als je niet mag oefenen. Ik kijk even boos naar mijn moeder. De tweede breekt

ook, de derde vlamt op. Ik schrik ervan en laat de lucifer vallen. Op het vloerkleed. Snel zet ik er mijn voet op. Ik hoop dat meneer pastoor het niet heeft gezien. Ik neem een nieuwe lucifer. Weer niets. Lin ziet alles. Zij moet de bladzijden omdraaien van meneer pastoors boek. Ze steekt haar tong uit. Met de vijfde lucifer kan ik eindelijk een kaars aansteken. Ze brandt! Fier blijf ik even kijken. Een gebruikte lucifer houd ik in de vlam om de twee andere kaarsen aan te steken. Die staan meer naar achter. Ik buig me over de brandende kaars. Voorzichtig.

‘Kijk uit,’ sist iemand op de eerste rij. Ik kijk opzij. Waarom? Ik ben toch voorzichtig? Maar dan ruik ik iets vreemd. Wat is dat? Mijn mouw staat bijna in brand. Ik zie een donkere schroeiplek. Ik schrik, trek snel mijn arm weg en gooi daarbij alle kaarsen om. Wat een lawaai. Ik hoor de mensen fluisteren. Vreselijk. Ik zie juf Luipaard en juf Hannuit zitten. Daar word ik helemaal zenuwachtig van. Ik kijk naar het kaarsvet op mijn jurk. Ik heb het verschrikkelijk warm. Dan maar zonder kaarsen, denk ik. Ik schuif het lucifersdoosje open om de gebruikte stokjes op te bergen. Het doosje houd ik ondersteboven, ook dat nog! De lucifers vallen kletterend op de grond. Wat een gedoe! Lin helpt me om ze weer op te rapen. Dan gaan we weer zitten. Rustig. Maar in mijn binnenste stormt het. Het is allemaal zo vreselijk fout gegaan. Ik zie het allemaal weer voor me. En dan gebeurt het. Ik moet lachen, heel erg hard. De tranen rollen over mijn wangen.

De microfoon staat erg dicht bij me en laat mijn lach door de kerk bulderen. Sander en Lisa zitten ook te schudden op hun stoel. Ik wil niet naar hen kijken. Maar dat is moeilijk. Ze

doen alles om mijn aandacht te trekken. Mijn vader bromt iets tegen hen en meteen trekken ze hun gezicht in de plooi. Ik kijk naar de bogen op het plafond en de gekleurde tekeningen op de ramen. Er staat veel ellende op die tekeningen. Daar word ik serieus van. En dat hoort ook in een kerk. Meneer pastoor vertelt verder over het lichaam van Christus. Nu moet ik opletten want er is weer werk voor de misdienaars. Lin en ik brengen de schaaltes met stukjes lichaam van Jezus en ook de beker naar het altaar. Ik vind het raar dat zijn lichaam in dunne, witte schijfjes is gesneden. En dat mensen die ook nog gewoon opeten. Meneer pastoor glimlacht niet meer naar mij. Hij drinkt van de wijn en zet de beker neer. Zijn hand beeft, dat zie ik duidelijk. Ik loop naar voor, neem een doekje en maak de beker helemaal schoon. Dat moet zo. Geloof ik. Nog heel eventjes en de mis is uit. Wanneer de kerk leeg is, kijken Lin en ik heel ernstig. Meneer pastoor kijkt boos. 'Jullie hebben je allesbehalve netjes gedragen,' zegt hij. Zijn boosheid galmt door de kerk. Ik kijk naar mijn verbrande mouw en knik. Hij heeft gelijk. Hij zegt het niet, maar we weten dat we nooit meer hoeven te helpen.

Op weg naar huis doet Lin de gong na, de vallende kandelaars en de lucifers. Dan toont ze hoe ik de beker nog eens extra schoonmaakte nadat de pastoor dat al had gedaan. Ah, dat hoefde dus niet meer, dat wist ik niet. Lin doet mij net zo goed na als ik juffrouw Luipaard nadoe. Ik moet vreselijk lachen.

Het was niet mijn bedoeling om leuk te zijn, maar leuk is nog altijd beter dan saai, vind ik. Maar juffen en pastoors denken daar blijkbaar heel anders over. Dat weet ik nu wel. 'Ik word nooit juf,' zeg ik tegen Lin. Lin denkt na. 'Ik wel. Ik word een leuke juf,' zegt ze dan. Een leuke juf, dat vind ik een goed idee. Maar ik weet niet zeker of dat wel kan.